

§ 8.

Opstaar Tvist om, hvorvidt et Anliggende er fælles eller ikke, skal den først forsøges bilagt ved Forhandling mellem de to Landes Regeringer. Lykkes dette ikke, underkastes Tvisten et Nævns endelige Afgørelse. Dette Nævn bestaar af 2 af Rigsdagen (1 af hvert Ting) og 2 af Althinget udpegede og af Kongen udnævnte Mænd, som selv vælge en Opmand. Opnaas ikke Enighed om Valget af en saadan, indtræder Højesterets Justitiarius som Opmand.

§ 9.

Efter 25 Aars Forløb fra denne Lovs Ikrafttræden kan saavel Rigsdagen som Althinget forlange Revision af samme. Fører Révisionen ikke til fornyet Overenskomst inden Udløbet af 3 Aar fra Revisionsforlangendets Fremsættelse, kan Forlangende om ny Revision paa samme Maade fremsættes efter 5 Aar fra nævnte Tidsfrists Udløb. Lykkes det da ikke at opnaa Enighed mellem de respektive Lovgivningsmagter i Løbet af 2 Aar efter Revisionsforlangendets fornyede Fremsættelse, bestemmer Kongen, efter Indstilling i saa Henseende fra Rigsdag eller Althing, at Fællesskabet med Hensyn til de i § 3 under Punkt 4, 5, 6, 7 og 8 nævnte Fællesanliggender med 2 Aars Varsel skal være helt eller delvis ophævet.

§ 10.

Denne Lov træder i Kraft

[Bemærkninger til foranstaaende Lovudkast.

ad §§ 1—3.

Hvis ovenstaaende Lovudkast vedtages saavel af Rigsdagen som af Altinget og ophøjes til Lov, vil det statsretlige Forhold mellem Danmark og Island være fuldstændig ændret fra det Standpunkt, som indtoges i Loven af 2. Januar 1871. I Stedet for at være bestemt ved en ensidig dansk Lovgivningsakt vil Forholdet fremtidig være bygget paa en ved gensidig Overenskomst tilvejebragt fælles Lov, vedtagen af begge Landes Lovgivningsmagter, hvad man ogsaa har tænkt sig udtrykkelig udtalt i Lovens Indledning. Naar man fra dansk Side med fuldstændig Enstemmighed har kunnet gaa med saa vel hertil som til den i § 1 og følgende Paragraffer nærmere angivne ny Bestemmelse af Islands fremtidige Stilling som et frit og selvstændigt, uafhængeligt Land, forbundet med Danmark ved fælles Konge og ved de i § 3 nævnte Fællesanliggender, ved hvilken Ordning Island er stillet ved Siden af Danmark som en særlig Stat med fuld Raadighed over alle ikke udtrykkelig som fælles betegnede Anliggender, da er dette, som de danske Medlemmer ønske at udtale, ikke grundet i nogen Anerkendelse fra dansk Side af de fra islandsk Side opstillede historiske og statsretlige Betragtninger, men alene i det levende Ønske om at imødekomme det islandske Folks Krav om national og politisk Selvstændighed og for ved dette Vidnesbyrd om det danske Folks Respekt for Nationalitetens Krav at fjerne enhver Frygt paa Island for, at der fra dansk Side skulde næres noget Ønske om direkte eller indirekte at paatvinge Island noget Formynderskab.

De i § 3 opregnede Fællesanliggender behandles ogsaa nu som fælles for Danmark og Island, men den Hovedindrømmelse, som ved Affattelsen af denne Paragraf fra dansk Side er gjort til de islandske Kommissionsmedlemmers Standpunkt, er den, at man ikke, som i Loven af 1871, opregner de særlige Anliggender, saaledes at alt, der ikke udtrykkelig medtages i denne Opregning, bliver fælles, men at man gaar den modsatte Vej og nævner de fælles Anliggender, saaledes at alt, hvad ikke udtrykkelig betegnes som fælles, er særligt for begge Lande. Hvad iøvrigt angaar de enkelte Punkter i § 3, da var der med Hensyn til Nr. 5 om Indfødsretten oprindelig fra islandsk Side ønsket alene en Ret for hvert Lands Lovgivningsmagt til at meddele Naturalisation for sit Lovgivningsomraade. I Betragtning imidlertid af de Vanskeligheder, der herved vilde kunne fremkomme, idet de saaledes naturaliserede Islændere hverken statsretligt eller folkeretligt vilde kunne betragtes som i Besiddelse af dansk Indfødsret, har man foretrukket, at Islands Lovgivningsmagt fik en almindelig Bemyndigelse ved denne Lov til at meddele Indfødsret med Virkning for Dan-